Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 41. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го БЕРЕЗНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 3, 1984 No. 41. VOL. XCI.

У ЛЮТОМУ УНС ПРИДБАВ 200 НОВИХ ЧЛЕНІВ

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Організаційного Відділу УНС інформують, що секретарі й інші відділові урядовці придбали в лютому 200 нових членів, забезпечених на 870,000 долярів.

В минулому році в лютому було придбано лише 158 нових членів, забезпечених на 430,000 долярів. В січні минулого року придбано 147 нових членів, а в січні цього року придбано 190 членів, які були забезпечені на 1,030,000 долярів. Ці порівняльні цифри як в організації нових членів, так і в сумі забезпечення вказують на те, що намічений плян ювілейного року при дальшій жертвенній праці відданих союзовців буде виконаний. Слід теж підкреслити, що секретарі-союзовці почали вже по-професійному продавати союзове забезпечення на більші суми, як 25,000-50,000 долярів.

Коли говорити про придбання нових членів в лютому, то на 200 аплікацій, які отримано від секретарів і інших відділових урядовців, були такі, що придбали по три, чотири, п'ять і шість членів — разом 21 урядовець, по два члени придбало 29 урядовців, а 45 — по одному. По шість членів придбали: Квітка Стецюк, секретарка 25-го Відділу, Йосиф Гаврилюк, секретар 360-го Відділу, і Дмитро Заневич, секретар 441-го Відділу. По п'ять членів придбали: Василь Пастушок, головний радний і голова 231-го Відділу, і Ярослав Щербак, секретар 352-го Відділу. По чотири члени придбали: Роман Лапичак, секретар 27-го Відділу, Василь Стефурин, секретар 169-го Відділу, Юлія Ґуґлик, секретарка 259-го Відділу, Андрій Маринюк, секретар 368-го Відділу, Яків Бурій, секретар 402-го Відділу, Олександра Дольницька, секретарка 434-го Відділу, і Текля Мороз, головна радна і секретарка 465-го Відділу. По три члени придбали: Леон Гардінґ, голова Округи Вунсакет і секретар 206-го Відділу, Михайло Карачевський, секретар 221-го Відділу, мгр Стефан Воляник, секретар 240-го Відділу, Йосиф Чабан, секретар 242-го Відділу, Маргарета Гентош, секретарка 305-го Відділу, Володимир Гавриляк, головний радний і секретар 316-го Відділу, Ольга Пішко, секретарка 338-го Відділу, Яків Берес-

Закінчення на ст. 3.

Союзові Округи Торонто і Пассейку матимуть свої Річні збори

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що в суботу, 10-го березня ц.р., Торонтонська Округа в Канаді й Пассейкська в Ню Джерзі, ЗСА, матимуть свої Річні збори.

Торонтонська Округа, яка об'єднує 22 відділи, що разом нараховують понад 3,000 членів, матиме свої Збори в залі парафії Пресвятої Евхаристії при 515 Бродвю авеню в Торонто.

Початок нарад назначений на годину 2:30 по полудні. Округу очолює Василь Шаран, а почесними головами є Богдан Зорич і Василь Дідюк. У Зборах візьмуть участь д-р Іван Флис, головний предсідник УНСоюзу, сенатор Павло Юзик, головний директор для Канади, В. Дідюк, головний радний УНС, і Б. Зорич, директор Канадської Канцелярії. Також присутнім під час нарад буде обласний організатор Зенон Федорій.

Пассейкська Округа, яку очолює Іван Хомко, буде мати свої Річні збори в залі Української Централі, при 240 Говп авеню, в Пассейку. Початок нарад о год. 5:30 увечері. Екзекутивний Комітет на Зборах буде репрезентувати Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу.

Під час Зборів присутні проаналізують працю членів управ за минулий рік, а відтак відбудеться вибір керівних органів на біжучий ювілейний рік. Представники Головного Уряду поінформують присутніх про загальні справи Союзу та його напрямні на біжучий рік.

Дуже важливою справою для вирішення під час зборів буде обговрення організаційного пляну праці Округ в ювілейному році УНСоюзу. Цьогорічна мета Союзу — 4,000 нових членів, забезпечених на 11,000,000 долярів. Також під час тих нарад буде обговорено, як плянують згадані Округи відзначити 90-річчя Батька-Союзу.

ВИСТАВКА З. ГОЛУБЦЯ В УІА

Ню Йорк. — Відкриття виставки скульптур і плоскорізьби мистця Зенона Голубця відбудеться тут в приміщеннях Українського Інституту Америки, при 2 Схід 79-та вулиця (ріг 5-ої авеню), в суботу, 3-го березня, о год. 3-ій по полудні. Виставка триватиме до 22-го березня включно.

Створено Станицю УАКРади на західньому побережжі Фльориди

Веніс, Фла. (Р.Б.). — У вівторок, 21-го лютого ц.р., в приміщенні мотелю Голідей Рісорт в околиці Ворм Мінерал Спрінґс, Фла., відбулися заходом Ініціятивної групи громадські сходини, на яких засновано Станицю Української Американської Координаційної Ради для місцевостей Ворм Мінерал Спрінґс, Веніс, Норт Порт і Порт Шарльот з осідком у Веніс.

Зборами проводила президія у складі: д-р Павло Турула, голова; Оля Козак, секретар.

Після короткої інформації про цілі, завдання і діяльність УАКРади, що її подав д-р Роман Барановський, рішено заснувати Станицю УАКРали з осідком у Веніс. У склад Управи ввійшли: мгр Мирон Кузьма, д-р П. Турула, О. Козак і Марія Тесарович. До Контрольної комісії обрано: Марію Ґерус-Мартюк, Марію Стефанович, Марію Голіян.

В дискусії, у якій забирали голос учасники, порушено ряд актуальних справ. Рішено провести кампанію для приєднання членів і придбання фондів. Висловлено побажання, щоб Екзекутива УАКРади надсилала принаймні раз на квартал або і частіше інформаційний бюлетень про стан речей і працю в Екзекутиві УКАРади.

Рішено запропонувати, як зміну до статуту відносно назви, а саме — Конґрес Вільних Українців Америки замість УАКРада.

Запити, дискусія та суґестії проходили в товариській атмосфері.

ТРЕТІЙ КОНЦЕРТ В УІА

Ню Йорк. — В неділю, 4-го березня ц.р., о год. 3-ій по полудні тут в Українському Інституті Америки при 2 Схід 79-та вулиця (ріг 5-ої авеню), відбудеться третій концерт в серії українських композиторів. Виступатиме тріо „Калина" у складі: Галина Стрілець, скрипка, Тома Гриньків, фортепіян, Нестор Цибрівський, чельо. Виконуватимуться твори: Глушкова, Лятошинського, Витвицького.

Ж. Марше критикує московського етнографа

Париж. — Жорж Марше, лідер комуністичної партії Франції, виступив різко проти совєтської книжки про народи світу.

Совєтський етнограф Соломом Брук у своїй книжці „Населення світу" прирівнює Францію до багатонаціональної держави і говорить, що Францію населяють етнічні групи альзасців, басків, бретонців, каталонців і корсиканців.

На появу французького перекладу цієї книжки Жорж Марше зареагував так: „Ми протестуємо з обуренням проти цієї смішної і огидної видумки. Для нас і для будь-якого громадянина нашої країни, кожного мужчини і жінки з французьким громадянством — ми французи. Франція не є багатонаціональною країною. Це — одна країна, один народ, одна нація — продукт довгої історії". Свою заяву Марше вислав у листі до совєтської комуністичної партії 17-го лютого, а опублікований цей лист був у французькій комуністичній газеті „Юманіте" в середу, 29-го лютого.

Якщо мова йде про народи Совєтського Союзу, то совєтська пропаганда говорить про „єдиний совєтський (російський) народ", а коли совєтські автори пишуть про інші країни, то стараються розбити навіть єдині народи на частини, щоб внести розбрат і ворожнечу для своїх далекосяжних цілей.

Папа надіється на відновлення Церкви в Китаї

Рим. — Папа Іван Павло II заявив у вівторок, 28-го лютого, що прийде час, коли китайські католики в континентальному Китаї зможуть знову відкрито користуватися своєю вірою.

Виступаючи перед сімома єпископами з Тайвану та групою націоналістичних китайців, які живуть у Римі, Папа закликав католиків Тайвану послужити зв'язком з католиками континентального Китаю.

„Саме вам, католикам Тайвану і китайської діяспори, припала ця прекрасна доля бути церквою-мостом для ваших земляків на континенті", — сказав Папа. „Там інші брати і сестри християни підхоплять ваш почин, який як зерно впаде на родючу землю".

Китайські комуністичні власті перервали зв'язки китайських католиків з Ватиканом у 1957 році. Від того часу залишилася в Китаї тільки так звана „патріотична церква", якій було дозволено лише оббріхувати справжню Церкву. За часів „культурної революції" навіть „патріотична церква" була розігнана.

Не зважаючи на переслідування, багато католиків у Китаї практикують напівлеґально свою віру і залишилися вірні Римові. Папа Іван Павло II глибше поцікавився долею китайських католиків, ніж його попередники на престолі Католицької Церкви.

Папа висловив надію і переконання, що зусилля на відродження дійсної Католицької Церкви в Китаї дасть рясні плоди.

У СВІТІ

ПІДПІЛЬНІ ЛІДЕРИ забороненої профспілки „Солідарність" звернулися до міжнародної громадської думки зробити тиск на комуністичну владу Польщі, щоб задовільнити вимоги політичних в'язнів покращати тюремні умови. В даний час політичні в'язні в Польщі проводять голодовий страйк, вимагаючи також покращання тюремних умов. Деякі повідомлення говорять, що є цілий ряд випадків, коли голодуючих кормлять насильно штучно. Голодовий страйк почався ще в грудні минулого року.

ПРЕЗИДЕНТ БАНҐЛЯДЕШУ Госсайн Мохаммед Ершад заявив у середу, 29-го лютого, що заборона діяльности політичних партій в країні буде знята 26-го березня як крок повернення Банґлядешу до демократії. Не зважаючи на явно протиурядову передвиборчу кампанію опозиційних політичних діячів, Ершад підтвердив, що вибори президента і парляменту відбудуться спільно 27-го травня тому, що так бажає народ. „Я палко вірю, що вільна політична діяльність — це основна передумова демократії. Це повинно бути основою наших майбутніх президентських і парляментських виборів", — сказав Ершад.

ТАЇЛЯНД ПЛЯНУЄ збудувати всекрайову протиповітряну електронічну систему оборони. Система коштуватиме щонайменше 500,000 долярів і розрахована на 10 років будівництва. Начальник національної безпеки Таїлянду Прасонґ Сунсірі обвинуватив Совєтський Союз і В'єтнам у збільшенні напруження в цьому районі тим, що на базах в Данангу і затоці Кам Ран, розташовані стратегічні бомбардувальники, а розвідувальні літаки з совєтськими летунами літають з „шпигунськими завданнями" по всій південносхідній Азії.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ПОЛІТИЧНІ діячі, аналізуючи невдачу відвоювання Ливану від Сирії, починають критикувати тактику Адміністрації президента Роналда Реґена. Формально уряд прем'єр-міністра Їцака Шаміра не критикує ЗСА. Але більшість невдач ливанської армії, розвал уряду президента Ґемаєля і його нахил повернутися тепер до Сирії викликає велику затривоженість ізраїльців. Інші політики вважають головною причиною сучасного важкого становища в Ливані спритне використання Сирією внутрішніх міжусобиць в Ливані та нерішучість недосвідченого президента Ґемаєля. Як би там не було, сучасний стан в Ливані завдає багато клопоту всім: президентові Ґемаєлеві, Ізраїлеві, ЗСА, іншим арабським країнам, які прикладали багато зусиль для мирного полагодження ливанської кризи.

ІРАН ЗАЯВИВ у середу, 29-го лютого, що присутність американських військових кораблів у Перській затоці представляє „акт аґресії та шантажу" та що ЗСА будуть повністю відповідальні за будь-який інцидент, який може статися в затоці. Іран також заявив, що він відкидає проголошену ЗСА п'ятимилеву зону безпеки навколо своїх кораблів у затоці. „Ісламська республіка Іран, враховуючи свою відповідальність захищати морські та повітряні кордони, ні в якому разі не погодиться на це і суворо засуджує таку заяву ЗСА".

ФРАНЦУЗЬКА ПОЛІЦІЯ повідомила в середу, 29-го лютого, що вона арештувала двох голляндців, які причетні до викрадення виробника пива Альфреда Гайнекена в листопаді минулого року. Голляндська поліція ще тоді звільнила Гайнекена і арештувала кількох учасників змови. Інші змовники і певна сума викупу ще розшукувалися. Можливо останній арешт у Франції доставить у руки поліції розшукуваних терористів і решту суми викупу.

П. ТРУДО РЕЗИҐНУЄ

Оттава, Канада. — Прем'єр-міністер Канади П'єр Трудо заповів у середу, 29-го лютого, що він вирішив зрезиґнувати зі свого становища після 15 років очолювання канадського уряду. Він заявив, що настав „слушний час, щоб хтось інший перебрав мої обов'язки".

Трудо передав своє рішення у письмовій формі президентові його ліберальної партії Айоні Кампаньолі, яка прочитала це рішення на пресовій конференції. Вона також заявила, що прем'єр Трудо залишиться виконувати обов'язки прем'єра та лідера партії до того часу, поки не виберуть його наступника. Вона також сказала, що наприкінці цього тижня збереться виконавчий комітет ліберальної партії, щоб назначити місце і час скликання з'їзду партії, правдоподібно на кінець червня.

Але провідний член парляменту від опозиційної партії Джан Кросбі висловив сумнів, чи Трудо дійсно покине свій пост. Кросбі нагадав попередній маневр Трудо в 1979 році, коли він під час дев'ятимісячного перебування його партії в опозиції погрожував зрезиґнувати, але як тільки уряд проґресивного консерватиста Джо Кларка упав восени того року, Трудо погодився очолити знову свою партію і привів її до перемоги у виборах.

Від того часу 64-літній Трудо очолює уряд Канади. Нові вибори мали б відбутися звичайно навесні наступного року, але з огляду на нове положення, політичні експерти сподіваються, що Трудо або його наступник проголосить вибори скоріше можливо навіть восени цього року приблизно на той сам час, що і президентські вибори в ЗСА

До того часу ліберальна партія сподівається полагодити свої внутрішні справи вибору нового лідера партії та інші питання. Вже тепер вирисовується покищо не ясна картина змагань за керівне місце в ліберальній партії. Щонайменше вісім потенціяльних кандидатур висуваються на лідера ліберальної партії. Одним із головних кандидатів вважають колишнього міністра фінансів і справедливости 54-літнього Джана Тирнера.

Три демократи відтягнули свої кандидатури

Вашінґтон. — Вслід за сенатором Аленом Кренстоном, сенатор Ернест Ф. Голлінґс з Південної Каролайни і Рубін Ескю, колишній ґубернатор Фльориди, відтягнули свої кандидатури з демократичного списка кандидатів на президента, взявши до уваги вислідн передвиборів в Айові і Ню Гемпшир. Отже, тепер число демократичних кандидатів на президента зменшилося до п'ятьох осіб: сен. Ґері Гарт, Волтер Мондейл сен. Джан Ґленн, проповідник Джессі Джексон і Джордж МекҐоверн, колишній сенатор із Південної Дакоти.

В. Мондейл, признавшись, що він не є більше одиноким популярним і поважним кандидатом від Демократичної партії, заявив у Вашінґтоні кореспондентам, що, на його думку, тільки двох кандидатів можна тепер брати до уваги, його особу і сен. Ґ. Гарта з Кольорадо. Він думає, що вони обидва втримаються аж до демократичної Конвенції, яка як відомо, відбудеться в липні ц.р. у Сан Франсіско. Мондейл порадив своїм прихильникам забути про раніші гасла про „передового кандидата", а братися до посиленої праці, щоб перемогти Гарта в багатьох інших стейтах. Виборчий комітет Мондейла почав міняти стратеґію, яка, між іншим, повністю іґнорує трьох інших кандидатів.

Покищо не відомо, чи ті демократи, які вже зрезиґнували будуть активно підтримувати котрогось з кандидатів і чи братимуть активну участь у передвиборчій кампанії у своїх стейтах.

В АМЕРИЦІ

НЕ ЗВАЖАЮЧИ на те, що колишньому президентові Ричардові Ніксонові дозволили купити помешкання за ціну 1,8 мільйона долярів на Парк авеню в Ню Йорку, він вирішив залишитися далі у Седдл Рівер в Ню Джерзі і не переноситись до Манґеттену, хоч така альтернатива була дуже приманлива.

ЧАРЛЗ ЛІХТЕНСТАЙН, друга особа в місії ЗСА до Об'єднаних Націй після амбасадора Джін Киркпатрик, який після зістрілення совєтськими військовими джетами південнокорейського літака дуже гостро виступав проти СССР і заявив, що ОН повинні прийняти окрему резолюцію із засудом варварського поступування Совєтського Союзу, відходить від активної дипломатичної служби. Незабаром він розпічне працю у так званій „Ґерітедж" фундації, консервативній організації, яка дуже критично ставиться до діяльности ОН і її аґенцій в ЗСА і за кордоном. Недавно згадана фундація заявила, що пресовий інформаційний центр ОН є гніздом КҐБ. Політичні спостерігачі не виключають, що Ліхтенстайн незабаром очолить цю консервативну фундацію.

КРАЙОВИЙ ІНСТИТУТ здоров'я і приватні медичні дослідники перестерегли населення перед надмірним вживанням медикаментів проти болів голови, артриту та інших хворіб, зокрема тих, які мішають аспірину з ацетамінопеном. Така комбінація, на думку дослідників, може пошкодити нирки, якщо пацієнт вживає медикаменти у великій кількості і на протязі довшого часу. Численні лікарі рекомендують радше вживати саму аспірину, або ацетамінопен, а не мішати їх та не переступати ніколи визначеної лікарем чи написаної на опакуванні дози.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, пригадуючи учасникам зимових Олімпійських Ігрищ в Сараєво, що він також колись мріяв про олімпійські компетиції у плаванні, тепло прийняв і привітав членів американської спортової дружини, які передали Президентові спеціяльну грамоту і символічну медалю та іменували його почесним членом. Після короткої гостини у Президента і потиску рук, атлети відвідали ще Капітоль і там зустрілись із законодавцями та працівниками в Палаті Репрезентантів.

ПОІНФОРМОВАНІ У ВАШІНҐТОНІ особи кажуть, що президент Роналд Реґен, якщо його обидві палати Конґресу, як то кажуть, „притиснуть до стіни", готовий знизити оборонний бюджет на 20 більйонів долярів. В новій пропозиції бюджету видатки на оборону становлять 305 більйонів долярів.

НА КАПІТОЛІ ПОШИРИЛИСЬ поголоски, що сенатор Говард Бейкер, лідер республіканської більшости в Сенаті, готується зайняти пост державного секретаря, якщо республіканці виграють президентські вибори в цьому році. Запитаний кореспондентами, Бейкер відмовився від коментарів на цю тему.

ҐУБЕРНАТОРИ ВИСЛОВЛЮЮТЬ ПРИЗНАННЯ УНСОЮЗОВІ У ЙОГО 90-РІЧЧЯ

Крім привітань від президента Роналда Реґена, віцепрезидента Джорджа Буша та деяких сенаторів з нагоди 90-річчя УНСоюзу, на руки головного предсідника д-ра Івана Флиса наспіли теж привітання від ґубернаторів стейтів, конґресменів та від українських організацій і установ. В цьому числі поміщуємо уривки з листів-привітів ґубернаторів.

.....Провідницька роля вашої організації в українсько-американській спільноті дала їй тверді культурні та суспільні підвалини. Ви можете бути горді з цієї багатої спадщини, яку українці передали американцям. Тому як ґубернатор стейту Ню Джерзі я висловлюю Вам признання з того приводу..."

ТОМАС Г. КЕЙН
Ню Джерзі

„...Як найстарша і найбільша українсько-американська організація УНСоюз довго вже стоїть на передовому місці поміж братськими союзами, посвячуючись всецілo для добра своїх членів і українського народу. Через свої 450 відділи на терені ЗСА та Канади УНС дає незаступиму поміч 80,000 членам.

Стейт Ню Йорк долучується до привітань для УНС у його 90-річчя і бажає йому дальших успіхів у його стремліннях..."

МАРІО М. КВОМО
Ню Йорк

„...450 відділів УНСоюзу збираються не лише, щоб полагоджувати фінансові справи, збирати вкладки і дискутувати про організаційні справи, але також плянують різні товариські імпрези, релігійні та патріотичні свята і спортові змагання. УНС зберіг прегарну культурну спадщину своєї батьківщини і допоміг багатьом українським іміґрантам жити повнішим та багатим змістом життям у Новому Світі..."

ДЖЕЙМС ДЖ. БЛЕНЧАРД
Мишиген

.....В імені населення Мериленду мені дуже присмно передати вам сердечні побажання з приводу вашого 90-річчя.

Я хочу також від себе привітати вас з приводу вашої провідної ролі в українсько-американській спільноті впродовж таких довгих років..."

ҐЕРРІ ГЮЗ
Мериленд

.....Впродовж років ваше невпинне зусилля мало незвичайні успіхи і дало підвалини до культурного і виховного розвитку ваших членів, а не лише помагало їм фінансово.

Ми, як нарід, горді з вашої організації і радіємо, що можемо вам тепер зложити наші побажання на дальші роки праці і служби на культурному полі..."

РОБЕРТ Д. ОРР
Індіяна

.....Громадяни українського походження вже довгі роки відіграють важливу ролю в етнічній мозаїці нашої країни, а така організація, як ваша, дає запевнення, що звичаї і традиції українців будуть жити ще довгі роки. Я сердечно вітаю всіх тих, що вклали свій час і свою працю, щоб продовжувати успіхи УНСоюзу, в імені усіх мешканців Пенсильванії..."

ДІК ТОРНБИРҐ
Пенсильванія

.....ЗСА — це держава, яка незвичайно багато користає з того, що вкладають в неї різні культурні та етнічні групи в нашій спільноті. Вклад української спільноти є преважливий у розвитку нашої країни.

Як ґубернатор стейту Коннектикат і в імені всіх його мешканців, я ґратулюю УНСоюзові за його здобутки і дякую його членам за відданість та зусилля, з якими вони помагають американцям українського походження і дають свій вклад у розвиток нашого стейту і нашої країни..."

ВІЛЛІЯМ А. О'НІЛ
Коннектикат

„...Америка була завжди країною великих можливостей та надії. Українці приїхали сюди, щоб знайти краще життя, і хоч їх не дуже багато, вони дали поважний вклад у нашу країну. Ваша кольоритна спадщина внесла живучість і різноманітність у наш нарід..."

ДЖОРДЖ ДУКМЕДЖЯН
Каліфорнія

„...Це є дійсно великий ювілей в житті вашої організації, і кожний, що брав участь в її розвитку і рості, може бути з цього гордий. УНСоюз відіграє преважливу ролю в продовжуванні традицій української культури, яка могла б пропасти впродовж тих довгих років..."

РУДІ ПЕРПІЧ
Міннесота

Закінчення на ст. 3.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Мозаїка Демократичної партії

Програ колишнього віцепрезидента Волтера Мондейла у перших цьогорічних президентських передвиборах у користь сен. Ґері Гарта була великою несподіванкою. Бож Мондейл від самого початку, як зголосилося вісім демократичних кандидатів на президента, — був „фаворитом" — найбільш відомим, з найкращим організаційним апаратом і найбільшими виборчими фондами. У так званому „кокусі" Демократичної партії, що відбувся в стейті Айова 20-го лютого ц. р. Мондейл отримав 24,795 голосів, тобто 45 відсотків. Несподіванкою того „кокусу" було зіштовхнення ніби другого за чергою успішного кандидата, сенатора Джана Ґленна, аж на п'яте місце, а висунення на друге місце сенатора Гарта, що дістав був 8,329, тобто 15 відсотків. Але перемога Мондейла в Айові, чи перемога в Ню Гемпширі ще не вирішує перемоги будь-кого з них на Конвенції. Сенатор Едмунд Маск вийшов був на першому місці в передвиборах у Ню Гемпширі в 1972 році, а номінацію від Демократичної партії отримав не він тільки сенатор Джордж МекҐоверн.

Вислід передвиборів у Ню Гемпширі з перемогою Ґері Гарта, як і згаданий вгорі „кокус" в стейті Айова з перемогою Волтера Мондейла не заперечили факту, що в найбільшій за зареєстрованими членами американській політичній партії — Демократичній — існує ціла мозаїка поглядів та що нема в ній ні одного загального визнаного авторитету, бо між 40 президентами ЗСА (включно з теперішнім) були великі індивідуальності і були діячі, які до того найвищого посту насправді своїм форматом не доросли. Характеристичною рисою дотеперішньої передвиборчої кампанії демократичних кандидатів є те, що ніхто з них не окреслює виразно своєї програми, як майбутнього президента країни, зате є між ними такі розбіжності, які власне стверджують ту різнокольорову мозаїку.

Волтер Мондейл взагалі обмежується до критикування „реґенізму" і повторювання всіх можливих закидів на адресу Уряду Реґена у внутрішній, соціяльній, економічній і закордонно-політичній ділянках. Він, як це закинув вже Реґен, робить усім на всі сторони такі обіцянки, що їх, ставши президентом, не зможе виконати. Він орудує демагогією, якої повинен би цуратися державний муж, претендуючий на найвищий у цій країні пост мешканця Білого Дому. Чорний кандидат Джессі Джексон заявив, що він, як президент, не допустив би, щоб Мехіко стало комуністичним і вислав би туди військо. Знову ж інший кандидат, сенатор Ернест Голлінґс, сказав, що він під ніякими умовинами і в ніяких обставинах не висилав би американських вояків поза кордони Америки.

Так само сенатор Ґері Гарт, один з найбільш „лівих" серед демократів у конґресі, заявив, що „життя ні одного американського вояка не буде наражене на небезпеку", як би зачинився вступ до Перської затоки з її нафтовим басейном.

Але не всі громадяни стейту Ню Гемпшир є ліберальних поглядів. Доказом цього були відвідини Мондейла в минулому тижні в одній школі в Менчестері. Школярі задавали такі запити Мондейлеві, які заганяли його в кут. Один школяр запитав його, чи він, Мондейл, не має „спутаних рук", коли централя робітничих спілок фінансує у великій мірі цілу його виборчу кампанію і він мусить повторювати робітничі гасла. Вчитель у тій школі, Билл Бенсон, просто закинув Мондейлеві, що він „гіпокрит", бо як віцепрезидент за урядування Джіммі Картера він картав сенатора Теда Кеннеді, що той заявився проти проголошення Картером заборони продажу збіжжя Совєтському Союзові, а тепер сам виступає проти такого продажу, що його веде Роналд Реґен, який боронить такий продаж арґументом, що ембарґо на вивіз збіжжя до СССР шкодить більше американським фармерам, як Совєтському Союзові, який те саме збіжжя отримує через західньоевропейських посередників.

Треба знову повторити, що до листопада ще далеко. В міжчасі може виявитися, що економіка Америки може покращати або погіршитись, що ситуація на Близькому Сході може виявити правильність або помилковість пляну Реґена, що „детант" ЗСА з СССР, що його палко поручають демократичні кандидати, може відновитись і за Реґена, або скомпромітуватися. Тому треба терпеливо підождати спершу, до конвенцій обох великих партій, а відтак до листопада.

Ярослав Курдидик

НОВИЙ ОБОРОННИЙ БЮДЖЕТ ЗСА

У нещодавньому своєму виступі перед представниками американської преси секретар оборони Каспер Вайнберґер заявив, що теперішня дуже замітна підвишка в оборонному бюджеті — конечна, якщо ЗСА хочуть втримати збройний паритет із Совєтським Союзом. Сучасна Адміністрація президента Реґена, — заявив Вайнберґер, — зробила вельми помітний проґрес і привернула стабільність нашій збройній силі. Але ми мусимо мати на увазі, що в останньому десятирічччі, — продовжував секретар оборони, — совєти витратили на своє озброєння 40-50 відсотків більше, як це вчинили ЗСА.

Коли журналісти запитали Вайнберґера про уточнення, на що саме совєтський уряд видав таку велетенську суму грошей, його відповідь була коротка, але й промовиста: — „Наші розвідчі джерела дуже точно ствердили, що за вищезгадані гроші Совєтський Союз придбав далеко більше загального мілітарного вивінування і зброї, як це можна розцінювати нашими, загально прийнятими, західніми стандартними розмірами".

У бюджеті сума 305 більйонів долярів на 1985 рік, є однією із найвищих сум після Другої світової війни, враховуючи для порівняння навіть колишні оборонні бюджети Корейської і В'єтнамської воєн. Однак речники в справі озброєння ЗСА підносять і наголошують, що бюджет прийнятий на 1985 рік, готовий доповнити і вирівняти всі дотогочасні оборонні недостачі.

За чергою у бюджеті на 1985 рік передбачається: для Фльоти, 96,7 більйона долярів, із підвишкою на 18 відсотків; Летунство домагається 104,3 більйона дол., тобто на 21 більйона долярів більше, а Армія, що її в останніх 15-ти роках трактували „по-мачушиному", цим разом домагається 72 більйони дол., тобто 15 відсотків більше. У піднесених відсотках бюджету передбачається на збільшення особового складу: у Фльоті — на 10,000 моряків, (всіх буде 575,000 осіб); у Летунстві — на 15,000 осіб (тобто всіх буде 610,000); у Армії — збільшення на 10,000 вояків (тобто всіх буде 795,000); а в Морській піхоті передбачається збільшення на 4,000 морських піхотинців, що становить разом 205,000 осіб.

Демократична опозиція у Конґресі, що ввесь час оспорює понадмірні видатки на оборону, не перестає критикувати Пентаґон за те, що, мовляв, Пентаґон, просто доволі часто, навіть і не надто перебірчиво, намагається підтримувати витрати на експериментування та розробку такої зброї, як ось для прикладу — у бюджеті на 1985 рік призначається 5 більйонів долярів на побудову перших 40 ракет типу МХ.

У дальшому згадується, що на конструкцію перших 34 бомбовиків типу Б-1 передбачається 8,2 більйона долярів, на 48 бойових літаків типу Ф-15 передбачується, що кожний з них коштуватиме 22 мільйони дол. 150 літаків типу Ф-16 по 15 мільйонів дол., а 750 танків типу М-1 по 2,2 мільйона дол. кожний. Дуже поважну позицію готовий зайняти плян розвою нової оборонної системи, яка зможе перехоплювати і знищувати міжконтинентальні ракети, що будуть націлені на ЗСА. Плян цієї протиракетної оборони має тимчасову назву — „Зоряна Війна".

У теперішньому бюджеті так само, як це було досі у всіх попередніх роках, передбачається значне підвищення коштів на військове обладнання і зброю, як теж і на їхнє належне втримування у постійній бойовій поготівлі. При чому передбачається вже заздалегідь, що кошти на продукцію і консервування зброї зростуть до 1989 року на 28 відсотків, а до 1990 року може навіть і до 34 відсотків.

Із останніх доступних джерел виявляється, що найбільші суперечності, що постають з боку опозиції, це розцінювання у коштах озброєння. Вони виявляються головним чином із розбіжности — між розцінюванням коштів на початках продукції і різницями у проміжку часу, які згодом підносив постійно неугавний період інфляції.

Ось для вельми помітного прикладу виявляється, що початкові кошти продукції ракет типу МХ зросли вже до 1984 року на 58 відсотків, а до 1989 року вони готові подвоїтися. Ця сама тенденція зростання загрожує теж і іншим софістикованим родам зброї, хоч може не у такій висоті.

В останньому часі у Палаті Репрезентантів висувується та оформлюється зовсім нова оборонна настанова, яка у своєму основному аспекті зводиться до питання, — не як буде скорочений бюджет, але у яких саме позиціях — та де і коли?.. Політичні речники в обидвох Палатах приходять до переконання, що дебатувати над бюджетом оборони є куди легше, як його обмежувати і обкроювати.

А з-посеред голосів масової інформації пролунали вже перші слова перестороги, щоб „не заколисувати себе оптимістичними сподіваннями", що із смертю Андропова можуть прийти аж такі діймаючі мирові зміни у політичному спілкуванні з Москвою, що слід буде обмежувати озброєння. Дійсність показує і переконує, що свободу у вільному світі можна обороняти не самими дебатами про роззброєння, а тільки постійною бойовою готовістю, а тим паче, коли противник може відважитися заатакувати першим зі страху — просто, щоб його не випередили превенційним нападом.

Ні, поети не вмирають...

Жила серед нас людина, невелика на зріст, з великим серцем, завжди вміру жвава, вихор кучерявий, в очах іскри добрі та веселі, а за ними смуток далекий. Ходила, міряла землю ногами... ніби вчора, а сьогодні вже тільки згадуємо!

Замовк, як джерельце, що воду віддало. І мовчало вже.

Не знаю, від яких це давен про пілотів, які загинули при виконанні свого обов'язку, кажуть „не повернувся". А про письменників говорять „замовк".

Час невмолимо відриває від нас одного, другого, третього... в'януть вінки нашої слави, осипаються пелюстки, що напоєні живодайною вологістю рідної землі; зацвіли буйним цвітом на холодній еміґрантській землі, щоб віддати себе по краплі й до краплі людям. І коли з того величного вінка в'яне квітка, її полум'яні пелюстки розцвітають у наших серцях останньою даниною, горсткою рідної землі, духм'яним соком тієї далекої, а такої близької нам країни.

Не хочеться, бо й не можна говорити про поета-письменника — він помер; письменники не вмирають, вони замовкають. Скільки вже їх осиротило нас, але повсякденно, повсякчасно вони незримо присутні в своїх творіннях. Вони сперечаються з нами, вони переконують нас, вони збагачують наше життя — вони живуть серед нас, вони живуть у нас. Кожний наш крок — це частка отого — вони; кожна вдача — це частка теж того вони; кожне свято — вони.

Не хочу писати епітафію на відхід у кращий світ письменника. Ні! Письменникам жалість непотрібна. Їм потрібна наша пам'ять. Тільки чомусь нишком підкрадається чорним туманом смуток. Тільки чомусь в горлі щось тверде, нерухоме — не проковтнеш.

Віддав нам все, що назбирав за своє життя, яке Господь відміряв рясним аршином, — все що мав ізмалечку до останочку; віддав нам у наслідство — м'якопроменисте, соняшнотепле, материнсько-ласкаве.

Завжди чи не шукали ми у газеті на другій сторінці іскорку його усмішки? Ми чекали й бажали її. Й це було самозрозуміло, що він був, як, зрозуміло, початок нового дня, як захід сонця, як плюскотіння струмка.

Може буде жовтіти глина по обидва боки могили, може ледь чутно буде шелестіти листя... Вічная пам'ять, вічная...пам'ять.., не одні очі покриються сльозиною-росою й затулятьсяхусточкою, може раптом, з далекої далечини, враз п'янко запахне акацією й каштанами.

Та чи може зміститися у одній маленькій незручній домовині ціле життя — життя письменника.

Поети не вмирають, вони замовкають.

Ж. О

Любомир Винар

НАУКОВА РАДА ПРИ СКВУ І ЇЇ ЗАВДАННЯ

Питання координації українського наукового життя поза межами України належить до головних завдань українських наукових і науково навчальних установ у вільному світі. Починаючи від 1925 року, в якому основано Український Академічний Комітет в Празі, як надбудову і координаційний центр українських еміґраційних наукових установ, українські науковці змагали до створення відповідного осередку для репрезентації і координації наукового життя. Цю традицію продовжує Наукова Рада при СКВУ, Загальні Збори якої відбувалися під час Конгресу СКВУ в Торонто, 2-го грудня 1983 року. Тоді обрано нову президію і членів Наукової Ради і започатковано новий період її діяльности. Членом Наукової Ради може стати кожна українська наукова і науково-навчальна установа, яка змагає до координації українського наукового життя.

Ми вповні здаємо собі справу, що кожна установа має свої специфічні завдання і свої проблеми. Проте координація наукової діяльности є конечна, якщо йдеться про теперішній стан і майбутній розвиток української науки на Заході. Крім того усі незалежні українські наукові установи мають спільний знаменник співпраці і спільні завдання. На увазі маємо реаґування на сучасний підневільний стан українського наукового життя і української культури в совєтській Україні, і формування об'єктивної академічної опінії про Україну і українців на Заході, де дуже часто історія України представлена тенденційно. В Україні повністю розгромлено українське наукове життя, якщо йдеться про свободу наукового дослідження. Нагальне російщення українців і української культури, переслідування українських науковців, ліквідація україномовних наукових журналів і накинення українським установам і вченим фальшивої історичної схеми про спільне походження українського і російського народів, яка завершилася теперішньою російською імперіялістично-колоніяльною концепцією про т. зв. „нову історичну спільноту — „радянський народ" — все це вказує на вийнятково загрозливий стан української науки і культури в Україні.

І тут українські наукові установи не можуть не реаґувати на міжнародному і інших наукових форумах зброєю наукової критики і наукового дослідження. Учені не можуть сидіти у своїх затишних кабінетах і лише опрацьовувати „свої власні" грузькі теми й іґнорувати трагічну ситуацію в Україні. Чейже йдеться про „бути чи не бути" української нації, української національної культури. І в цьому випадку треба якнайтіснішої співдії українських незалежних наукових установ, треба якнайтіснішої координації їхньої наукової діяльности. Це саме відноситься до реаґування на праці західніх вчених, в яких дуже часто друкуються помилкові і тенденційні дані про український історичний процес і сучасний стан в Україні. Отже перед Науковою Радою стоять надзвичайно важливі і відповідальні завдання, які можна буде лише зреалізувати при повній співпраці усіх головних українських установ.

Тепер, бодай в короткій формі, бажаємо подати напрямні діяльности і головні завдання Наукової Ради, які вона буде здійснювати протягом наступних років:

1) репрезентувати і координувати українське наукове життя у вільному світі;

2) допомагати в діяльності поодиноких українських наукових й науково-навчальних установ і сприяти розвиткові українського наукового життя в діяспорі;

3) опрацювати загальний плян наукової діяльности у тісній співпраці з науковими установами і цей плян систематично реалізувати;

4) пильнувати і боронити інтереси української вільної науки і продовжувати її кращі традиції;

5) активно протидіяти нищенню, російщенню української культури і науки на рідних землях і активно реаґувати на фальшиві інтерпретації історичного розвитку української нації і її сучасного стану в совєтських і несовєтських наукових працях;

6) змагати до об'єднання в Науковій Раді усіх українських наукових установ в діяспорі і спільно опрацьовувати плян діяльности Наукової Ради;

7) співпрацювати з українознавчими науковими осередками при европейських, канадських, американських, австралійських і інших університетах, як також окремих наукових осередків;

8) розгорнути науково-видавничу діяльність Наукової Ради у співпраці з поодинокими науковими, науково-навчальними і професійними установами та організаціями;

9) улаштовувати і сприяти організації наукових конгресів, з'їздів, конференцій з українознавчою тема-

Альберт Каралі

Тридцять третій рік

(Скорочений переклад з „Нового Русского Слова" Ол. Зозулі)

Віяли холодні, пронизливі вітри. Вершини хребтів Кавказу заховались за темносірими похмурими хмарами. Дикий рев гірських водопадів доносився крізь завивання вітрів.

У цей сирий і безпросвітній день, коли запізнілий останній вівчар заганяв свою отару до обори, дорогою, що веде до черкеського аулу у Тамбі, видно було велику юрбу людей. Вони йшли в напрямку отари. Не минуло й десяти хвилин, як грізний гавкіт вівчарок-вовкодавів донісся до вівчаря Султана. Грізні вівчарські пси, що захищали довірену їм отару, бігли назустріч людям.

Старий вівчар Султан затрубив у ріжок, собаки нехотя зупинились. Вівчар пильно розглядав далечінь. Він гадав, що в таку негоду навіть голодний і спрагнений крови гірський вовк не покине свого лігва. А невідомі люди повільно рухалися. І чим ближче підходили вони, їх, здавалося, ставало все більше.

Старий був здивований, не вірячи своїм очам; коли люди наблизились і пастух побачив їхні опухлі, страшні обличчя, він затремтів від страху і, звертаючись до неба, голосно вигукнув: „Астофрилак!" (Боже мій!)

Вівчар опинився серед гурту чоловіків, жінок і дітей, яких йому досі не доводилось бачити. Це були українці. Він дивився на їхні виснажені постаті, чув плач дітей, ридання матерів, болісний кашель дідів. Султан зрозумів — він став свідком страшного злочину. Він стояв нерухомо, як статуя, не знаючи, що робити. І раптом, опам'ятавшись, голосно крикнув: „Аллах спасе вас!"...

Чорні хмари з гір бігли у поспіху на рівнину. Можна було здогадатися, що наближається велика буря — страшний горний буран. Навіть пси-вовкодави поховалися під стіжок сіна. А біля куреня вівчаря Султана творилося щось неймовірне. Голодні українки-селянки, підійшовши до куреня, кинулися до казана, хапали руками гарячу пшоняну кашу. Люди, доведені голодом до відчаю, не знали міри, а надмір їжі міг їм пошкодити. Але Султан в перші хвилини радів тим, що Аллах послав йому випадок — обігріти, захистити і нагодувати обездолених і бідолашних. А це головна заповідь і традиція справжніх кавказців. Опам'ятавшись, вівчар побіг до аулу і вдарив на сполох.

Опівночі в нашому аулі

Закінчення на ст. 3.

Андрій Качор

ВАСИЛЬ НАГІРНИЙ

III.

У тому часі в Галичині було вже 415 українських кооператив, 292 кредитових і 123 торговельних, які, за прикладом „Народної Торговлі", почали творити для себе свої централі: Крайовий Союз Кредитовий, пізніший Центробанк, Крайовий Союз Господарсько-молочарський, пізніший „Маслосоюз", творяться ще інші кооперативні установи, а завершенням будови української кооперації було створення свого Крайового Союзу Ревізійного (1903), пізнішого славного Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові.

Завершенням цього періоду кооперативної праці був 30-літній ювілей „Народної Торговлі", який відбувся 8-го грудня 1913 року. Під час спільного обіду Ю. Січинський підніс тост в честь директорів-Ювілятів, Василя Нагірного і Аполона Ничая, які ввесь час стояли в проводі цієї установи і їм висловили признання за розбудову „НТ" у велику кооперативну централю.

Далі не будемо займатися історією „Народної Торговлі", хоч вона дуже цікава, скажемо тільки, що по смерти А. Ничая (1918) і В. Нагірного (1921) провід „Народної Торговлі" перебрав Микола Заячківський (1921-1933), а після Заячківського інж. Юліян Павликовський до 1939 р. У 1938 році вона мала 6,709 членів, в тому 584 кооператив, в централі і філіях працювало 195 осіб, а торги переступили 10 мільйонів польських злотих. На цьому закінчимо перегляд найважнішої ділянки праці В. Нагірного і коротко ще спинимося над іншими ділянками його праці.

Нові ідеї В. Нагірного і їх реалізація

Сучасники Нагірного свідчать (наприклад К. Левицький), що він не шукав праці для свого збагачення, але мав амбіцію творити все нові суспільно-економічні установи, купувати, або будувати для них репрезентативні кам'яниці, об'єднувати щораз то нові ділянки громадського і економічного життя, а метою всієї цієї діяльности було відвоювати для українців місто.

Зараз, по упорядкуванні справ „Народної Торговлі", вже в 1884 році він ініціює і при допомозі д-ра Костя Левицького основує товариство українських ремісників, промисловців і торговців „Зоря" у Львові, щоб відвоювати українських ремісників і купців, які пішли до польського Т-ва „Ґвязда". Це не було легке завдання, але він вперто його організував з метою відродити традицію колишніх міщанських братств. Спершу „Зоря" приміщувалася в „Народному Домі" при вул. Рутовського ч. 22, а відтак заходами В. Нагірного закуплено гарний, триповерховий дім при вулиці Вірменській ч. 25, з другим фронтом до вул. Скарбківської. У цім домі я часто бував, будучи членом ремісничої молоді „Зоря" в 1924-27 роках.

„Зоря" скоро почала творити філії по інших містах. У 1932 році вона мала їх 12. В. Нагірний був першим і довголітнім головою „Зорі", а по його смерти, головою „Зорі" обрано Ю. Сидорака, директора друкарні „Діло", який совісно продовжував працю В. Нагірного.

За стараннями інж. В. Нагірного, при допомозі д-ра Степана Федака, д-ра Костя Левицького, Теофіля Бережницького і д-ра Дам'яна Савчака, у 1892 році отримано від австрійського уряду дозвіл на ведення першого українського забезпеченевого товариства „Дністер" у Львові з метою взаємної забезпеки від вогню, крадежи і вломy. Директорами і фактичними керівниками цього товариства були: д-р Ярослав Кулачковський керував „Дністром" (1892-1909), д-р Степан Федак (1909-1920) і Ярослав Колтунюк (1920-1944). „Дністер" приміщувався у чудовому будинку при вул. Руській ч. 20. У 1929 році це Т-во мало 1200 аґенцій і 95,630 членів та 1,972,000 польських злотих майна.

В. Нагірний любив молодь. Бачучи, як гарно розвивається „Зоря", яка гуртувала, попри старших членів, ремісничу і купецьку молодь, він задумав, за прикладом чехів, зорганізувати для української молоді національно-руханкове товариство „Сокіл". Він, разом у співпраці з Володимиром Лаврівським, у 1893 році опрацьовує статут для цього товариства, і не зважаючи на дуже великі перешкоди зі сторони поляків, таке товариство організує. Перші загальні збори „Сокола" відбулися 11-го лютого 1894 року. Першим головою „Сокола" був В. Нагірний (до 1900 р.) У 1909 році це Т-во зміняє свою назву на „Сокіл-Батько" у Львові і перебирає керму над усіма українськими „Соколами" в Галичині, яких у 1914 році було 974, об'єднуючи коло 40,000 української молоді, яка показала свою організованість на славному Сокільському Здвизі у 1914 році.

В. Нагірний основоположник української ремісничо-промислової бурси у Львові в 1898 році для хлопців, які вчилися ремесла, або учащали до промислової школи і не мали засобів на приміщення. Він приєднав для бурси кілька меценатів, а між ними славного нашого співака Олександра Мишугу, який одноразово дарував для бурси 20,000 австрійських корон.

В. Нагірний не забуває і про дівчат, які йдуть до міста із сіл, щоб навчитися ремесла. Він у 1894 році запропонував українським жіночим організаціям створити для дівчат господарсько-зарібкове товариство п. н. „Жіноча промислова спілка „Труд" у Львові. Він виготовив для неї статут і 1900 року відкрито у Львові першу українську кооперативну кравецьку робітню, спершу на Руській вулиці у чужому будинку, а згодом „Труд" закупив для себе гарну кам'яницю у Ринку ч. 39, де, відтак, відкрито власну бурсу, і трирічну жіночу ремісничу школу, якою останньо завідувала Олена Залізняк.

В. Нагірний був також активним членом Головного виділу Т-ва „Просвіта" у Львові. Він, разом з К. Левицьким і Олександром Барвінським у 1895 році, закупив для „Просвіти" величаву, трифронтову двоповерхову кам'яницю в Ринку ч. 10 та при вулиці Руській ч. 1 і Бляхарській вулиці задня частина дому. Дім цей закуплено від братів Леваковських. Дім цей — це колишній палац князів Любомирських — став центром української культурного і економічного життя. Тут була велика книгарня Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка, велика бібліотека і всі видавництва Т-ва „Просвіта", тут приміщувалося „Діло" із своєю друкарнею та багато інших товариств і організацій, включно з першою крамницею „Маслосоюзу".

Закінчення на ст. 4.

У лютому...

Закінчення зі ст. 1.

тянський, секретар 423-го Відділу, і Дмитро Пищ, секретар 458-го Відділу. По два члени придбали: Павло Шевчук, секретар 13-го Відділу, Іван Блиха, секретар 42-го Відділу, Анна Гарас, головна радна і секретарка 47-го Відділу, Адам Ціздин, секретар 55-го Відділу, Михайло Савків, секретар 57-го Відділу, Микола Шеремета, секретар 70-го Відділу, Іван Петрунцьо, секретар 78-го Відділу, Анна Рефт, секретарка 120-го Відділу, Ґльорія Пашен, заступниця головного предсідника і секретарка 125-го Відділу, Тимко Бутрей, голова Округи Твердого Вугілля і секретар 164-го Відділу, Петро Щерба, секретар 173-го Відділу, Ярослав Базюк, секретар 175-го Відділу, Григорій Клименко, секретар 182-го Відділу, Петро Кошильовський, голова 183-го Відділу, Михайло Юзенів, секретар 194-го Відділу, Іван Пригода, секретар 200-го Відділу, Михайло Крика, секретар 237-го Відділу, Петро Гаврильців, секретар 253-го Відділу, Богдан Грищишин, секретар 264-го Відділу, Володимир Варшона, секретар 266-го Відділу, Христина Фуга-Ґербиги, секретарка 269-го Відділу, Данута Ясінська, секретарка 287-го Відділу, Іван Данківський, касир 375-го Відділу, Василь Семків, секретар 379-го Відділу, Мирон Крамарчук, секретар 385-го Відділу, Марія Нечай, секретарка 403-го Відділу, Василь Шаран, голова Торонтонської Округи і голова 407-го Відділу, і Єфим Омельченко, секретар 451-го Відділу.

Організаційний Відділ закликає всіх тих секретарів і інших відділових урядовців, які придбали нових членів в січні і лютому з життьовим або терміновим забезпеченням, старатися придбати знову бодай одного члена в березні, щоб бути автоматично зарахованим до виграші одної з 15-ти грошових нагород. Грошові нагороди є в сумі від 100 до 500 долярів на загальну суму 2,500 долярів.

Всім згаданим у цій вістці секретарям і іншим відділовим урядовцям, які придбали нових членів в лютому, незалежно від того скільки, як також і тим, про яких не було згадки, але які придбали членів, Екзекутива висловлює щиру подяку за жертвенну працю для розбудови Українського Народного Союзу.

СЕНАТОР ҐЕРІ ГАРТ, кандидат на президента від Демократричної партії і переможець у передвиборах в Ню Гемпширі, вже розпочав кампанію в інших стейтах, а також в Ню Йорку, стейті, який має велике число делеґатів на Конвенцію Демократичної партії. Голова передвиборчої кампанії Гарта Олівер Генкел заявив, що від тепер змагання відбуватимуться в основному між двома кандидатами: сен. Г. Гартом і колишнім віцепрезидентом Волтером Мондейлом. Третій кандидат, який в Ню Гемпширі здобув 12 відсотків голосів, сен. Джан Ґленн, ледве чи здобуде таку кількість голосів на протязі чергових двох місяців, щоб стати альтернативним кандидатом у противагу до Мондейла. Черговим прицілом кампанії усіх кандидатів є стейт Массачусетс із 116 делеґатами, і Ню Йорк 285 делеґатів. Якщо Гарт здобуде більшість тільки у цих згаданих двох стейтах, то його вигляди на номінацію значно збільшаться.

ЗВЕРНЕННЯ

в 45-ту річницю Карпато-Української Державности

Українська національна революція у другому і третьому десятиріччях XX сторіччя сколихнула стихійно не тільки Києвом і Львовом, але сколихнула вона також Чернівцями й Хустом. Віками відокремлені від себе вітки єдиного українського народу не лише зберегли одну душу, але й заговорили вони одним голосом і пішли в бій за визволення свого народу плече-в- плече.

Після проголошення самостійности Української Народної Республіки в Києві IУ Універсалом з 22-го січня 1918 року й Листопадового Чину з 1-го листопада 1918 року, на території Українського Закарпаття, від Старої Любовні, через Сваляву й Хуст аж до Мараморошського Сиготу, русини-українці стихійно творили свої народні ради, щоб у дні 21-го січня 1919 року в Хусті єдиними устами всього народу проголосити свою довічну приналежність до українського народу й активно взяти участь у Святі Соборности всіх українських земель 22-го січня 1919 року.

Не мав щастя український народ довго користати з Богом даних і зі силою зброї здобутих людських і національних вольностей у своїй власній суверенній державі. Ворожі сусіди розчетвертували Україну, а для Закарпаття припала була доля увійти у склад новоствореної Чехо-Словаччини на базі національної й територіяльної автономії. Але карпатські українці вже ніколи більше не зійшли із раз обраного соборницького шляху. Від того часу розвиток культурних і національно-політичних подій на Закарпатті вже не йшов якимсь ізольованим шляхом

Хід подій в Карпатській Україні поміж двома світовими війнами вже творив лише окремі звена єдиного ланцюга української національної революції, основним двигуном якої, по програних Визвольних Змаганнях, була Українська Військова Організація, а згодом Організація Українських Націоналістів. Тож і національно-державне будівництво в Карпатській Україні в 1938-39 роках проходило виразно у соборницькому всеукраїнському дусі, з чималою участю ОУН, очолюваної тоді полк. Андрієм Мельником.

Всенародний характер державного будівництва в Карпатській Україні виявлено зокрема у всенародних виборах послів до Сойму Карпатської України в неділю, 12-го лютого 1939 року, які на чоло всенародного проводу поставили о. д-ра Августина Волошина, Юліяна Ревая, проф. Августина Штефана і націоналістичного діяча д-ра Степана Росоху. Вибрані у всенародному голосуванні національно-державні провідники, члени уряду Карпатської України, на чолі з о. д-ром А. Волошином, дня 14-го березня 1939 року проголосили в Хусті державну самостійність Карпатської України, а зібраний на своїй сесії Сойм чергового дня затвердив суверенність Карпатської України, прийняв конституцію Карпато-Української Республіки й вибрав о. д-ра А. Волошина першим президентом республіки.

Південні й північні ненаситні сусіди не бажали волі для цієї вітки великого українського народу й за згодою Адольфа Гітлера вислали свої багато разів переважаючі військові сили на загарбання території новопроголошеної суверенної держави українського народу під Карпатами. Героїчно боронили Карпатські Січовики свою державу перед мадярською і польською аґресією, але „встоятись не було сили..." Національна честь наказувала президентові республіки о. А. Волошинові відкинути безумовно ультимат мадярського фашистського уряду Мікльоша Гортія про капітуляцію, а також всякі „поради" того самого характеру з боку гітлерівських урядових чинників. Карпатські Січовики стояли вірно при уряді Карпатської України до самого кінця. Обороняли вони свою рідну державу аж до загину й у цій та дальшій боротьбі біля 5,000 з них полягли смертю лицарів.

Жертвою Смершу й НКВД впав у Лефортовській в'язниці у Москві також батько карпато-українського відродження і президент суверенної держави українського народу під Карпатами о. шамб. д-р А. Волошин.

Апелюємо до всіх українських самостійників і соборників вшанувати в 1984 році 45-річчя самостійної Карпатської України та лицарської боротьби в обороні національної чести цілого українського народу безсмертними Карпатськими Січовиками

Лютий 1984

Провід Українських Націоналістів

Тридцять...

Закінчення зі ст. 2.

було вже кількасот цих нещасних. Всюди чувся плач і зідхання бідолашних дітей і матерів. Разом з ними ридали і черкешенки.

Аул став для пришельців захистом, місцем спасіння. Нагодувати, одягти, дати допомогу хворим, розподілити по домівках — все це не було легкою справою, але Аллах допоміг. Всі знедолені були врятовані. Мулла читав Коран, молився про спасіння гонимих. В проповіді-наставленні вірним мулла говорив: „До нас утікають українці по поміч, хоч їх Аллах нагородив найбагатшим куточком замлі на світі. Бездушні червоні варвари вбивають цей народ голодом. Дороги і чужі землі встелені трупами загинулих. Не слухаючи нікого, ми виконаєм Божий обов'язок. Ми зобов'язані їх спасти!".

У ті роки на Північному Кавказі знайшли спасіння сотні тисяч українців. У нашому краю появилось багато українських хуторів.

Вічна пам'ять і Царство небесне всім жертвам комуністичних народовбивців.

Св. п. Г. Яремчук

(В 40-ий день смерти)

У середу, 25-го січня ц.р., осиротив українську громаду Ню Йорку на 80-му році свого багатогранного і змістовного життя жертвенний громадянин і палкий патріот Григорій Яремчук, популярно відомий усім як Гриць.

Св. п. Г. Яремчук.

Св. п. Г. Яремчук народився 4-го березня 1904 року у селі Остапівці, повіт Коломия на Гуцульщині у багатодітній селянській родині. Семирічну школу закінчив у містечку Гніздець. Потім вступив до коломийської гімназії, але її не закінчив, бо був заарештований і засуджений на кілька років польської тюрми за активну діяльність в УВО і ОУН.

Після виходу із тюрми з головою пірнув у працю на народній ниві. Організує по навколишніх селах товариства „Сільський господар", „Просвіта", „Рідні Школи", читальні.

У 1939 році, скоро по окупації Галичини, за активну діяльність у підпіллі в ОУН він був заарештований органами НКВД. Завдяки друзям з ОУН, що ще не були викриті, а служили в тюремній охороні, йому пощастило втекти з тюрми і вночі перейти річку Сян та перебути короткий час у Генерал-губернії. Після відступу большевиків з Галичини він повернувся до рідних сторін і брав активну участь у творенні та діяльності „Допомогових Комітетів". При утворенні I Дивізії УНА одним з перших зголошується він до неї. Перейшов з нею всі радісні і сумні події. Попав в оточення під Бродами, але збігом щасливих обставин вирвався з нього. Далі попав у полон і ділив вояцьку долю з побратимами у таборі Ріміні в Італії.

Після виходу з полону жив в американській зоні Німеччини, де включився до активної діяльности в Організації Українських Націоналістів.

Переїхав до Америки у 1949 році. Відразу зголосився добровольцем до ЗУА ДК-у, де співпрацював з пані Курило, стягаючи з Европи до Америки сотні українських втікачів та висилаючи їм пакунки з речами. Він був надхненником створення організації „Броди-Лев" для охорони та опіки над могилами побратимів у Европі. У тій своїй гуманній місії декілька разів за свій рахунок їздив до Европи по кількох країнах. Жертвенно та безкорисливо працював 22 роки фінансовим референтом в Т-ві „Броди-Лев" аж до своєї хвороби. Був активним в ОДВУ перебуваючи довгий час членом ЦУ ОДВУ та 10-го Відділу ОДВУ в Ню Йорку Св. п. Гриць був також жертвенним другом, симпатиком та опікуном шкільної та пластової молоді. Школярі шкіл українознавства залюбки називали його „святий Миколай", бо Гриць кожного року по закінченні науки обдаровував дітей книжками. Гриць був фундатором та меценатом видання трьох томів про Гуцульщину та підручників для шкіл українознавства, видавши останні у Канаді за свій скромний кошт. Був він і щедрим жертводавцем для св. Софії у Римі. Часто листувався з Патріярхом Йосифом та одержував від нього листи з благословенням і подякою. Ревний і вірний, жертвенний для Української Католицької Церкви та зразковий державний-соборник.

Св. п. Г. Яремчук залишив у смутку рідного брата Івана з дружиною Любою та племінниками Романом і Володимиром.

У п'ятницю, 27-го січня, у похоронному заведенні П. Яреми була відслужена Панахида по св. п. Г. Яремчукові при великій кількості людей. По закінченні панахиди о. Лев з церкви св. Юра звернувся до присутніх зі словами, в яких підкреслив зразкові прикмети і чесноти Покійного, як християнини і патріота.

З доручення рідного брата Гриця, Івана Яремчука з родиною та з уповноваження ОУН і Центральної Управи ОДВУ Покійника попрощав Петро Байбак, окреслюючи його, як „Каменяра" жертвенної праці на народно-ідейній ниві.

На Панахиді була почесна варта його бойових побратимів з I Дивізії УНА в уніформі та з своїм прапором на чолі з заступником голови світового Об'єднання вояків I Дивізії УНА Романом Данилюком. Прощальне слово від дивізийників та від Т-ва „Броди-Лев" виголосив Роман Гацький. Кожний з комбатантів віддав прощальний салют перед св. п. Г. Яремчуком.

У суботу, 28-го січня, у церкві св. Юра відбулася Заупокійна Служба Божа при великій участі вірних, а потім похоронна процесія виїхала до Українського Пантеону, до Бавнд Бруку, де останні обрядові похоронні відправи довершив о. Тарас.

На запрошення брата покійного, Івана Яремчука учасники похорону взяли участь у поминках, що були у залі при Церкві-Пам'ятнику. На заклик друзів св. п. Яремчука присутні на тризні замість вінка склали свої лепти на народні цілі.

Співом „Достойно є" і „Вічна пам'ять" закінчено поминки.

П.Б.

Губернатори...

Закінчення зі ст. 1.

„...Як американці українського походження, ви принесли в цю країну традицію плекання родини і своєї громади. Тому ми є горді з тих численних досягнень людей українського походження, що їх вони вложили у нашу країну, а зокрема у стейт Фльорида. Ваше плекання родини, безмежна енергія і почуття приналежности до своєї спільноти відіграли важливу ролю в економічному і культурному розвитку Фльориди. Ваші досягнення будуть бачити ваші діти, так як сьогодні ви з гордістю відзначуєте досягнення ваших батьків..."

БАБ ҐРЕҐЕМ
Фльорида

Окрему грамоту признання з нагоди 90-річчя УНСоюзу переслав губернатор стейту Ровд Айленд Дж. Джозеф Геррегі.

В пам'ять моєї дуже Дорогої і Незабутньої Товаришки юних літ

бл. п. Олі Бекесевич

замість квітів на свіжу могилу складаю:
$40.00 .... на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД
$10.00 .... на ПРЕСФОНД СВОБОДИ

Опечаленій Родині складаю щирі співчуття.
Ольга МАНАСТИРСЬКА

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього дня 17-го січня 1984 року відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО І ПРАДІДУНЬО

бл. п. ред.

РОМАН ГАЙДУК

Народжений 7-го лютого 1890 року, похоронений 21-го січня 1984 року на католицькому цвинтарі Св. Марії, Факс Чейсі, Па.

Цією дорогою щиро дякуємо усім Тим, що у тяжкім горю і смутку виявили нам своє сердечне співчуття — нам особисто, телефонічно чи листовно — хай Всевишній Господь Вас за це винагородить.

В першу чергу дякуємо о. Григорові Масликові за похоронні відправи, теплі прощальні слова та відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

Сердечно дякуємо усім Рідним, Приятелям і Знайомим, які чисельно прибули на Панахиду і похоронні відправи і спільно з нами попрощали Покійного на місце Вічного Спочинку.

Щиро дякуємо усім Тим, що жертвували квіти, за пожертви на Служби Божі, молитви і датки на добродійні цілі в пам'ять Покійного.

Особливу та щиру подяку складаємо п. М. Насевичеві за фахові і совісні поради в переведенні похорону.

Ще раз, нехай Всевишній винагородить Вас щедро усіми ласками, а душу Покійного вічним щастям у Царстві Небеснім.

Дружина — СТЕФАНІЯ з родиною

Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово"

з сумом повідомляє Членів Об'єднання, Приятелів і все Громадянство, що у п'ятницю, 24-го лютого 1984 року, о 1-ій годині дня, помер після важкої недуги на 68-му році життя, довголітній Член Президії „Слова",

письменник

ІВАН ГРИГОРОВИЧ СМОЛІЙ

автор повістей: „Кордони падуть" (1951), „У зеленому Підгір'ї" (1960), „Неспокійна осінь" (1982), збірок оповідань: „Дівчина з Вінниці" (1947), „Манекени" (1956), „Зрада" (1959), драми „Життя на вазі" (1939), і казки для дітей „Сонцебори" ([illegible]).

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 27-го лютого ц. р. в Ютиці, у стейті Ню Йорк на місцевому цвинтарі.

Вельмишановній Дружині і всій Рідні висловлюємо щиросердечні співчуття.

Президія ОУП „Слово"

Наукове Товариство ім. Шевченка

з глибоким жалем повідомляє, що удосвіта, 1-го березня 1984 р. після довгої і важкої недуги упокоївся в Бозі на 75-му році життя

бл. п.

о. д-р Михайло Ваврик, ЧСВВ

дійсний член НТШ, довголітній віце-ректор і духовник семінарії св. Йосафата в Римі, колишній парох церкви св. Миколая в Чикаґо, Ілл., а останніх років літом в Гантері, ігумен в Ґлен Кові, автор численних наукових творів, між іншим „Історія Чину св. Василія Великого", місіонер і великий проповідник.

ПАРАСТАС з участю Преосв. Владики Василя Лостена — в п'ятницю, 2-го березня 1984 р., о год. 7-ій веч. в церкві св. Юра в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 3-го березня 1984 р., о год. 9-ій р., на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Управа і Дирекція Історично-Філософічної Секції

Василь...

Закінчення зі ст. 2.

Нагірний також ініціятор у 1899 році заснування у Львові першого кооперативного українського готелю і каварні з рестораном „Народня Гостинниця", яка приміщувалася у гарному репрезентативному будинку при вулиці Сикстуській і Костюшки і завданням якої було навчити молодих людей готелевого і каварняного промислу, а для мешканців Львова це було гарне місце для особистих і товариських зустрічей. Тут приміщувалася довший час, „Молода Громада", яка об'єднувала колишніх старшин і підстаршин Української Галицької Армії.

В. Нагірний, був не тільки архітектом українського економічного життя в Галичині. Він працював, як справжній архітект, побудував цілу низку мурованих церков, великих будинків у Львові, використовуючи в церковному будівництві візантику, а в народному будівництві модний тоді т. зв. сецесійний стиль. Писав багато статтей на суспільно-економічні теми і залишив свої спомини, що їх видав окремою книжкою Ревізійний Союз Українських Кооператив у Львові 1935 року.

Ця дуже побіжна згадка про В. Нагірного, хай буде виявом нашої пошани до його творчої праці, що її він започаткував перед 100 роками в Галичині та заохотою для молодих наших фахівців виявити свою ініціятиву в країнах нашого поселення, як її виявляв інженер-архітект Василь Нагірний.

Будова пам'ятника митрополитові В. Лепківському завершується

Бавнд Брук, Н. Дж. (пм)-- Діловий Комітет побудови пам'ятника Митрополитові В.Липківському на засіданні 11-го лютого ц.р. переглянув стан справ і прийшов до заключення, що закінчення будови пам'ятника у цьому році є реальною можливістю. Видання Пропам'ятної Книги з нагоди побудови пам'ятника передбачується на рік пізніше.

Контрольна комісія У П-Ц в ЗСА, очолена о. прот. М. Борисенком та з участю членів комісії о. прот. Є. Нарушевича та брата С. Габеля, 2-го лютого ц.р. перевірила фінансове діловодство Комітету Пам'ятника і ствердила, що „фінансові операції Комітету знаходяться у цілковитому порядку та що на 31-го грудня 1983 року в касі Комітету нараховувалося 35,523.75 долярів. На засіданні скарбник Комітету О. Шевченко доповнив, що на день засідання сальдо становило 36,577 долярів.

На основі цих звітів та приблизних коштористів, Комітет вирішив приступити до будови гранітної плятформи пам'ятника (розміром 20 x 30 футів) та до викінчення інших архітектурно-мистецьких деталів.

Пам'ятник Митрополитові В. Липківському є розположений праворуч від церкви-пам'ятника в Осередкові УПЦ, Бавнд Брук, Н. Дж. Між церквою і пам'ятником, близько церкви, ніби аж пригорнута обіймами Церкви- Пам'ятника, знаходиться символична могила могила, присвячена пам'яті жертв злочинного голоду на Україні. Побудова хідника, який сполучатиме всі три пам'ятника, є також у кінцевих плянах Комітету.

Центральна частина пам'ятника—бронзова (на повний ріст) фіґура Митрополита Липківського на ґранітному постаменті—була посвячена у 62 -гу річницю відродження УАПЦ, 22-23 жовтня 1983 року при численній участі української спільноти. Один з написів на постаменті пам'ятника, віддзеркалюючи епохальну перемогу українського народу у 1921 році, словами свого Первоієрарха голосить світові: „Тепер вже ми маємо свою рідну Матір, свою Церкву, святу українську, яка звертається до нас із словом Христовим нашою рідною мовою".

З нагоди закінчення першого етапу будови пам'ятника, Діловий Комітет складає всім жертводавцям признання і щиру подяку за те, що поставили справу будови пам'ятника Великому Митрополитові вже на запевнено успішний шлях.

Комітет прикладе усіх зусиль, щоб будову пам'ятника закінчити ще перед XI Собором УПЦ, який відбудеться 11-14 жовтня 1984 року в Осередкові УПЦ, Бавнд Бруку, Н. Дж. Це створить виняткову нагоду провести урочистості з нагоди закінчення пам'ятника усім Собором Церкви

Пропам'ятна книга

На заклик Комітету присилати матеріяли для запляннованої пропам'ятної книги вже надійшли два преціннi і ще не друковані спогади з часів відродження Української Автокефальної Православної Церкви, та декілька рідкісних знимок. Одна з цілей пропам'ятної книги є залокументовати і зберегти якнайбільше ще неопубліко ваних матеріялів з історії відродження УАПЦ.

Тож поновлюємо наше запрошення і заклик присилати такі матеріяли до редакційної колеґії: Memorial Book, 8600 Buckhannon Dr, Potomac, Md., 20854.

Над пропам'ятною книгою працює редакційна колеґія у такому складі: Микола Вірний, головний редактор; проф. Петро В. Одарченко, мовний редактор; Діловий комітет пам'ятника-- члени.

„Листи"

Як уже повідомлялося, Братство ім. Митрополита В. Липківського подарувало Комітетові для придбання фондів нововидану книгу „Листи Митрополита В. Липківського, 1933– 1937". „Листи" є гарним і надзвичайно цінним книжковим скарбом. Закликаємо замовляти „Листи" для себе та у дарунок з нагоди надходячих Великодніх свят. Ціна-- 15 американських долярів, включно з пересилкою.

Отже, є всі підстави вірити, що з наявними фондами та з додатковою жертвенністю нашої спільноти, пам'ятник Митрополитові В. Липківському та Пропам'ятна Книга будуть незадовго доведені до успішного кінця.

Звертаємося до української громади за дальшими пожертвами на ці цілі. Просимо виписувати пожертви і замовлення на „Листи" на Metropolitan Lypkivsky Fund 760 та пересилати до: St. Andrew's Federal Credit Union, P. O. Box 375, So. Bound Brook, N. J., 08880

Діловий Комітет побудови Пам'ятника

Наукова...

Закінчення зі ст. 2.

тикою на різних академічних форумах і в співпраці з поодинокими науковими установами. Також розглянути можливість організації періодичних українських наукових конгресів;

10) сприяти у виявленні, реєструванні й вивченні джерельних матеріялів до історії України і української еміґрації в архівах і бібліотеках (організаційних і приватних;

11) розглянути можливість видання біжучої бібліографії „Україніки", як окремого серійного видання Наукової Ради у співпраці з іншими науковими інституціями, або, як окремої частини в науковому журналі з українознавчими матеріялами;

12) розглянути можливість організації головного українського документаційного центру-архіву в якому зберігалася б важлива джерельна література і архівні матеріяли про діяльність українців у вільному світі. Також застановитися над організацією реґіональних документаційних центрів в окремих країнах. Такі центри могли б існувати при українських наукових установах ;

13) розглянути можливість створення наукового фонду для допомоги українським науковцям-емеритам, які потребують матеріяльної допомоги. Це можна зреалізувати в співпраці з українськими суспільними і харитативними установами;

14) створити центральну картотеку українських науковців і наукових установ у зв'язку із реалізацією різних наукових проєктів;

15) допомагати Президії СКВУ в плянуванні і реалізації різних наукових проєктів і публікацій і співпрацювати з різними складовими частинами СКВУ.

Реалізація вищенаведених завдань Наукової Ради вимагає тісної співдії усіх українських наукових установ і опрацювання солідного ґльобального пляну праці і співпраці українських наукових установ в діяспорі. Повна моральна і матеріяльна підтримка СКВУ й інших установ є конечна. Це значить, що мусимо мати задовільну матеріяльну базу для праці Наукової Ради, без якої неможливо реалізувати навіть найважливіші наукові проєкти. Не менш важливою є конструктивна співпраця Наукової Ради з поодинокими українськими науковими установами, яка повинна базуватися на взаємній допомозі і взаємопошані.

Отже, спільне планування, взаємний респект і спільне визначення пріоритетів „української наукової політики" у вільному світі забезпечить успішність дії Наукової Ради при СКВУ і поодиноких наукових установ, які відповідають за сучасний стан і дальший розвиток українського наукового життя в діяспорі. Ми мусимо працювати подвійно: за наших колеґ-науковців, які через терор російського – комуністичного режиму в Україні не можуть незалежно науково працювати, і за себе — репрезентантів української незалежної науки від яких безпосередньо залежить успіх або неуспіх українського наукового життя в діяспорі. Я вірю, що діяльність Наукової Ради буде успішна.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮ ШВАҐРА
ОЛЕКСУ КІНДРАТИШИНА

Він працював у Бориславі у пекарні. Його забрали німці до війська. Він був одружений зі Стефкою Товарніцькою. Хто знає про нього або сам, прошу писати на адресу:

IWAN STAROBRANSKY
2339 Alpha Street
Lansing, Mich. 48910